

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 8, 26-39)

25/10/20206

«Και κατέπλευσεν εις την χώραν των Γαδαρηνών, ήτις εστίν απέναντι της Γαλιλαίας». Τα Γάδαρα ή Γέργεσα βρίσκονταν στην περιοχή της Δεκάπολης, μιας ειδωλολατρικής περιοχής, πράγμα που εξηγεί και την εκτροφή χοίρων από τους κατοίκους της, πράγμα απαγορευμένο από τον Μωσαικό Νόμο. Στους ανθρώπους αυτούς λοιπόν πηγαίνει ο Χριστός για να κηρύξει, κάνοντας έτσι ο ίδιος αρχή του κηρύγματος του Ευαγγελίου Του στα έθνη. Το έργο αυτό θα συνεχίσουν οι μαθητές Του, οι άγιοι Απόστολοι, με τη ρητή εντολή Του «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...».

Η επίσκεψη αυτή έχει τα χαρακτηριστικά του όλου έργου του Χριστού, ο οποίος «επεσκέψατο ημάς», για να καταργήσει «τον το κράτος έχοντα τον θανάτου, τουτέστιν τον διάβολον», τον αρχέκακο όφι. Για να δουν επιτέλους οι λαοί «οι καθημένοι εν σκότει, φως μέγα», να πάψουν να είναι δούλοι του σατανά, υπηρέτες των παθών και των εμπαθών επιθυμιών τους, εγωπαθή όντα, αποκομμένα από το Θεό και τους συνανθρώπους τους.

Ο Χριστός λοιπόν έρχεται στην περιοχή αυτή και «μόλις βγήκε στην ξηρά, βρέθηκε μπροστά Του κάποιος άνδρας από την πόλη, που είχε δαιμόνια», ήταν δηλαδή δαιμονισμένος. Καθόλου τυχαία αυτή η συνάντηση. Τον υποδέχεται ο ίδιος ο διάβολος, ο οποίος συνεχώς τον ακολουθούσε σε όλη την διάρκεια του έργου Του στην γη. Τον ακολουθεί βάζοντας μπροστά του πειρασμούς, προσπαθώντας να καταλάβει ποιος είναι, αφού η θεανθρωπότητα του Χριστού ήταν κρυμμένη από αυτόν. Και θέλει να ξέρει, γιατί γνωρίζει ότι θα έρθει ο Μεσίας, ο Χριστός Κυρίου, ο οποίος θα τον κατανικήσει, θα συντρίψει το κράτος του και θα απελευθερώσει τους ανθρώπους που με απάτη έκανε δούλους του.

Όμως αδελφοί μου. Μήπως αυτός ο άνθρωπος ήταν απλώς ψυχοπαθής; Μη δεν υπάρχουν δαιμόνια; Πράγματι ο σημερινός εκκοσμικευμένος άνθρωπος όταν για ακούει για δαιμονικά πνεύματα γελάει. Θεωρεί ότι η πίστη στην ύπαρξή τους είναι δείγμα αμάθειας και επιβίωση δεισιδαιμονιών. Το φαινόμενο των δαιμονισμών το θεωρεί απλώς ψυχιατρικής φύσεως εκδήλωση και αφήνει την αντιμετώπισή τους στην ιατρική επιστήμη. Πιστεύει ότι ο διάβολος και οι άγγελοί του δεν υπάρχουν και επομένως η λέξη “διάβολος” είναι συμβολική, ότι εκφράζει το ποικιλώνυμο κακό που υπάρχει στον κόσμο. Τι απαντάμε σε αυτό;

Λέγει ένας άγιος: «Η μεγαλύτερη μεθοδεία του διαβόλου είναι να μας πείσει, ότι δεν υπάρχει». Γιατί ο άνθρωπος όταν πιστεύει ότι διάβολος δεν υπάρχει, ούτε κόλαση πιστεύει, ούτε αιώνια ζωή τον απασχολεί, και από κει και πέρα, όλα του επιτρέπονται, όσο κακά και αν είναι, αρκεί που σε αυτόν φαίνονται ωφέλιμα και ευχάριστα.

Υπάρχει ο διάβολος, αδελφοί μου. Είναι και αυτός δημιούργημα του Θεού. Ήταν μάλιστα ο τελειότερος, ο αγιότερος των αγγέλων. Όμως αμάρτησε ενώπιον του Θεού, επαναστάτησε εναντίον του Κυρίου και Δημιουργού Του. Και έπεσε από τον Ουρανό. Και από φωτεινός έγινε σκοτεινός. Γέμισε από κακία, μίσος και εκδικητικότητα. Στρέφεται με μανία κατά του ανθρώπου, μηχανεύεται τρόπους να

τον παρασύρει μακριά από τον Θεό, να τον καταστρέψει.

Πώς όμως ενεργεί ο διάβολος; Επάνω μας δεν έχει καμιά εξουσία. Δεν μπορεί να μας επιβάλλει, να μας εξαναγκάσει σε κάτι. Κάνει όμως κάτι άλλο. Μας πλησιάζει και μας ρίχνει ένα σύννεφο λογισμών. Άλλοτε καλών, μη μας κάνει αυτό εντύπωση, και άλλοτε κακών. Με τους καλούς λογισμούς επαινεί κάποια χαρακτηριστικά μας, κάποιες αρετές που νομίζουμε ότι έχουμε για να μας ρίξει, αν τον πιστέψουμε, στην υπερηφάνεια. Με τους αντίθετους λογισμούς εξάπτει πάθη και διαστρέφει φυσιολογικές λειτουργίες του ανθρώπου. Έτσι την λήψη τροφής την κάνει γαστριμαργία, την αγάπη μίσος, την χαρά λύπη κ.λπ. Οι μεθοδείες του είναι τόσες πολλές που κανένας άνθρωπος δεν θα σωζόταν, αν ο Θεός δεν ήταν συνεχώς δίπλα μας, προστάτης και βοηθός μας. Όλη λοιπόν την δύναμή του την παίρνει από εμάς, από την στροφή μας προς την αμαρτία. Μας λέει ο άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης " Όλη η πανουργία του διαβόλου συνίσταται, στο να υποκινεί τους ανθρώπους στην αγάπη για τον κόσμο και τα εγκόσμια, δηλαδή στην ματαιοδοξία, στα πλούτη, στην δόξα, στις τιμές και τις επίγειες απολαύσεις, ώστε να απομακρυνθούν από τον Θεό, να περιφρονήσουν την ψυχή και τις ανάγκες της και να μη σκέφτονται την αιωνιότητα, τον Θεό και την ένωση μαζί Του. Να θυμηθούμε εδώ έναν αρχαίο μύθος. Ο Ηρακλής σε μιά από τις περιπλανήσεις του χρειάστηκε να παλαίψει με έναν γίγαντα, παιδί της θεάς γης. Κάθε φορά που ο Ηρακλής τον σήκωνε ψηλά, αυτός έχανε την δύναμή του. Όταν όμως τον άφηνε και πατούσε στην γη η δύναμή του επανερχόταν. Το ίδιο συμβαίνει και με εμάς. Στην πάλη με τον διάβολο πρέπει να έχουμε τα μάτια μας ψηλά στον Ουρανό και τα χέρια μας υψωμένα σε προσευχή. Ούτε για λίγο να μην στραφούμε προς την γη, γιατί τότε ο διάβολος ανακτά την δύναμή του, και εύκολα θα μας παρασύρει προς αυτή, προς τα υλικά αγαθά και τις επίγειες απολαύσεις, και έτσι μας νικά αυτός.

Γιατί όμως ο Θεός επιτρέπει στο διάβολο να κάνει όσα κάνει; Πρώτον: γιατί και ο διάβολος είναι ένα ον με ελευθερία. Αν χρησιμοποίησε την ελευθερία του με αυτοκαταστροφικό τρόπο, δεν σημαίνει ότι ο Θεός θα τον εξαφανίσει. Προσοχή όμως, μη και εμείς πάθουμε το ίδιο. Η ελευθερία μας δόθηκε για να πορευθούμε εθελούσια προς τον Θεό, να ενωθούμε μαζί Του και να ζήσουμε αιώνια στη Βασιλεία Του, μαζί με Αυτόν. Όχι για να αποτύχουμε με τις λαθεμένες επιλογές μας και να καταντήσουμε σαν τον διάβολο.

Δεύτερον: γιατί ο διάβολος με τους πειρασμούς γίνεται αφορμή να δοκιμάζεται η δική μας πίστη και η ποιότητα της σχέσης μας με το Χριστό. Επίσης γιατί οι επιθέσεις του γίνονται για τον πιστό ο τρόπος με τον οποίο ανελίσσεται πνευματικά. «Σταμάτα τους πειρασμούς και ουδείς ο σωζόμενος», λέει κάπου η εκκλησία μας.

Τρίτον: Ο Θεός έχει αφαιρέσει όλη την δύναμη του διαβόλου. Έτσι δεν μπορεί να κάνει κακό σε κανέναν, δεν μπορεί να παραβιάσει την θέληση κανενός. Μόνον μέσα από τους πειρασμούς μπορεί να μας προσεγγίσει και να μας εξαπατήσει.

Ο Θεός όμως μας έχει δώσει όπλα ακαταμάχητα κατά του διαβόλου, που τα φοβάται και απομακρύνεται από κοντά μας τρομαγμένος. Ποια είναι αυτά; Τα ομολόγησαν σε αγίους της εκκλησίας μας τα ίδια τα δαιμονικά πνεύματα εξαναγκασμένα σε τούτο από το Θεό. Ο διάβολος λοιπόν φοβάται το Βάπτισμα, την

Θεία Κοινωνία και το Σταυρό του Κυρίου μας. Έτσι ο χριστιανός βαπτιζόμενος πεθαίνει ως προς την αμαρτία και εξέρχεται αναγεννημένος από την κολυμβήθρα. Όταν κοινωνεί Σώματος και Αίματος Χριστού, γίνεται Χριστοφόρος και Χριστόμορφος, φοβερός για τον διάβολο, ο οποίος έτσι απομακρύνεται από κοντά Του, όσο όμως ο πιστός προσέχει και τηρεί όσα κέρδισε με την Θεία Κοινωνία. Αλλά και όταν κάνουμε με πίστη το σημείο του Τιμίου Σταυρού, σταυρώνουμε δηλαδή το σώμα μας, και πάλι ο διάβολος απομακρύνεται. «Ου φέρει καθοράν του Σταυρού την δύναμιν». Για το λόγο αυτό ας κάνουμε σωστά το σημείο του Σταυρού, με σεβασμό και επίγνωση. Όχι βιαστικά, όχι τυπικά, όχι από συνήθεια, αλλά με το σωστό τρόπο, που είναι η πίστη στην δύναμή του. Αλλιώς ο διάβολος γελάει μαζί μας. Αλλά και στο λαιμό μας πάντα να έχουμε κρεμασμένο έναν σταυρό. Όχι ματάκια και χάντρες. Αυτά έχουν μαγική, επομένως δαιμονικά. Να αποφύγουμε ακόμα και κάποια άλλα πράγματα που ίσως δείχνουν αθώα, όμως δεν είναι. Έτσι τα ωροσκόπια, τα μέντιουμ, το ρίξιμο των χαρτιών, το διάβασμα του φλυτζανιού για να μάθουμε το μέλλον μας, το ξεμάτιασμα με κάρβουνα και λάδια είναι δαιμονικά πράγματα. Δεν μιλάω βέβαια για τα μάγια, είναι και αυτά της μόδας σήμερα, τα οποία είναι καθαρά επίκληση των δαιμόνων.

Αυτό πάλι που διώχνει τον διάβολο από κοντά είναι η επίκληση του ονόματος του Κυρίου Ιησού: Ιησού Χριστέ ελέησόν με. Η καταφυγή στην προστασία της Θεοτόκου και η μετοχή στο Μυστήριο της Μετανοίας. Μέσα από την προσεκτική, τακτική εξομολόγηση οι ραδιουργίες του εχθρού αποκαλύπτονται και οι παγίδες του καταστρέφονται. Να προσθέσουμε και δύο ακόμα: την μελέτη του Λόγου του Θεού και τον τακτικό εκκλησιασμό. Μελετώντας την Αγία Γραφή, αλλά και τους βίους των αγίων και τα ορθόδοξα πνευματικά βιβλία, η ψυχή μας γεμίζει θεία νοήματα. Οπότε που χώρος για τα βλάσφημα και ασεβή του διαβόλου; Όντας συχνά στο Ναό και μάλιστα στην Θεία Λειτουργία, ο νους μας βρίσκεται στο θρόνο του Θεού και τον υμνεί και τον δοξάζει. Πώς λοιπόν να θελήσουμε τις ακαθαρσίες που ο διάβολος μας προσφέρει;

Αδελφοί μου. Ασφαλώς δεν είναι καλό να μιλάμε για τον διάβολο και τα έργα του. Όμως είναι αναγκαίο για να ξέρουμε ποιον έχουμε απέναντί μας, έναν πάγκαλο, γεμάτο μίσος αντίπαλο. Αυτόν που θέλει να μας απομακρύνει από τον Θεό, αυτόν που τόσο πολύ θέλει τον αφανισμό μας, την αιώνια απώλειά μας.

Ας κρατήσουμε αδελφοί μου από την σημερινή ευαγγελική περικοπή την αγάπη του Χριστού προς εμάς. Προς όλους εμάς που υποφέρουμε και τυρρανούμαστε από την κακία του διαβόλου. Τα μάτια μας, η καρδιά μας, η ψυχή μας, όλο μας το είναι να βρίσκονται πάντα προς τον Κύριό μας. Αυτόν που με ένα μόνον φύσημά Του εξαφάνισε το κράτος του διαβόλου και κατανίκησε τον ίδιο. Αμήν.

π. Δημήτριος Καπρινιώτης
εφημέριος Ιερού Ναού Αγίων Δώδεκα Αποστόλων
και Αγίου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ